

Karin Svensson

Novell

Simon K. Jensen

Karin Svensson

Karin föddes mitt i landet Sverige medan det fortfarande var fattigt. Sedan kom andra världskriget och när det var över var landet rikt, åtminstone i jämförelse med de flesta andra europeiska länder. Karin var då sju år gammal och resten av hennes barndom präglades av välstånd, harmoni och glädje. Hon hade ett par syskon, men de var mycket äldre, och Karin hade ingen att leka med hemma, så hon satt ofta på sitt rum och läste. De vuxna kallade henne *brådmogen* när de trodde hon inte hörde det, ibland *förnumstig*. Hon log då för sig själv och tänkte ”de skulle bara veta”.

Det var inte bara böcker som fångade Karins intresse. Under hela barndomen älskade hon att stå i sin pappas garage och skruva ihop små träbitar och skapa figurer av alla slag, människor, bilar, hus, små hundar och även ett rymdskepp. Hon målade sina saker, satte fast små metalldelar och gömde dem på hemliga platser. Ibland följde hon med till mammas jobb och låtsades vara sekreterare och jobba med viktiga saker. Med skrivmaskinen skrev hon små manualer och förklaringar till sina kreationer.

Som tiden gick blev Karins alster alltmer komplicerade. Vid femton års ålder hade hon lärt sig hantera alla de träverktyg som fanns i verkstaden. Under årens lopp hade hon konstruerat hundratals skålar och små finurliga läsbara boxar som alla hade skänkts till de vuxna syskonen när de var på besök. Sommaren 1953 var hon ensam hemma en hel helg medan föräldrarna var på bröllop i huvudstaden. Hon hade hittat den perfekta träbiten och kunde äntligen göra klart ett viktigt projekt i fred.

På den tiden var det mycket svårt för en femtonårig flicka i en svensk provinsstad att få information om sex, och fullständigt omöjligt att få tillgång till pornografi. Pojkarna hade några häften som de gömde i sina kojor och på vinden bakom gammalt bråte. De träffades ibland och utförde andaktsfulla ritualer, men trots att Karin var en pojkaktig flicka hade hon aldrig blivit bjuden till någon av dessa abstrusa tillställningar. Hon visste nästan ingenting. Men trots att ingen hade talat med henne om ämnet, var hon övertygad om att det hon nu skulle bygga var förbjudet, vilket var orsaken till det extraordinära hemlighetsmakeri som omgav hela projektet.

Först skulle det täljas, sedan poleras och slutligen måste träet behandlas med olivolja, det var viktigt att ytan var helt slät och ofarlig. Sedan skulle den testas, och eftersom Karin var ensam i huset kunde hon ostört göra detta på plats, i verkstaden, utan risk att bli ertappad. För säkerhets skull låste hon alla ytterdörrar och satte en stol under handtaget till den sista dörren mellan garaget och grovköket. Sedan lade hon sig på två kuddar och testade sin uppfinning. Därefter var det fram med verktyget igen för att finjustera. Hon gick metodiskt fram och tog endast små steg i taget. Trä som täljts bort kan ej sättas åter.

Det tog en hel dag. Hon glömde bort att äta och dricka. Men när hon hörde pendylen i vardagsrummet slå sju slag hade hon precis utfört sista testet och insåg att resultatet var bättre än hon hade kunnat föreställa sig. Det hade tagit mindre än två minuter att uppnå *skakningarna*, och eftersom hon älskade latin döpte hon den nyproducerade prylen till *Tremulus*. Den här skulle inga syskon ha, den var hennes egen.

***

Under de efterföljande två åren mognade Karins fantasi till en ytterst ovanlig nivå. Hon tänkte ut hur hon skulle ha det i framtiden, eller rättare, i framtiderna. Ibland var hon litteraturprofessor, ibland lokförare. Hon hade även provat på konstnär, författare och krigsfotograf. I sina dagböcker skrev hon ner alla detaljer. Hon beskrev även sin blivande man, hur han skulle se ut och hur det skulle vara att älska med honom. *Tremulus* var en viktig del av hennes liv, men hon visste att nya spännande saker väntade.

***

Strax innan Karin fyllde 18 flyttade hon till Stockholm för att studera. Hon bodde på ett studenthem för flickor och där började livet på riktigt, som hon senare brukade säga. Hon fick vänner och träffade många intressanta människor. Hon hade även några korta förhållanden, men lyckades inte hitta en man som stämde tillräckligt bra med någon av de inre bilder hon successivt hade finslipat till perfektion under sin tidiga ungdom. När hon var ute och festade med sina väninnor upplevdes hon ibland som arrogant, och när hon blev full var hon i regel på gränsen till infantil. Det är ett känt faktum att personer som är vuxna som barn blir barnsliga som vuxna.

Efter några år var hon utbildad bibliotekarie och fick ett arbete som hon älskade. Hon satt ofta kvar på jobbet och läste ett par timmar efter stängningsdags. Sedan gick hon hem till sin lilla lägenhet, åt en macka, lyssnade på radio och drack en kopp te innan hon tog fram *Tremulus*. Hon tyckte att det räckte. Så här blev mitt liv, trodde hon. Det var spännande eftersom just denna tillvaro inte fanns med i den omfattande samling med uppdiktade livsöden hon hade i sina dagböcker.

Ibland gick hon ut i nattlivet och hittade en man, oftast en turist eftersom hon i regel fann svenska män tråkiga. Hon var i balans och visste precis när hon behövde sex, vilket inte var så ofta. Efter en noggrann granskning av sin egen sexualitet hade hon kommit fram till att hon var i brunst ungefär fyra gånger per år, vid årstidernas skiften. Hon hade berättat detta för sina väninnor, och då och då ringde hon helt enkelt och behövde inte säga mycket för att de skulle förstå.

– Hej, det är Karin. Jag löper. Har du tid att följa med ut i kväll? Det är så tråkigt att gå ut helt ensam.

Karin skrattade själv när hon sade detta. Alla skrattade. Det var roligt. Men vännerna som kände Karin väl visste att det även var allvar, och ofta var det några stycken som tackade ja och följde med henne ut. Karin kunde dansa och flörta som ingen annan i umgängeskretsen och dessa exklusiva kvällar blev minnen för livet.

Detta hände som sagt inte ofta. Karin var en seriös, engagerad och väldigt kunnig ung kvinna som hade viktigare saker för sig. Böckernas värld fyllde det mesta och hon var medlem i ett antal föreningar och läsecirklar. Hon var även en flitig biografbesökare och film blev en essentiell del av hennes liv. Dessutom målade hon tavlor, märkliga odjur, havsväsen och köttätande växter.

Karin hade ambitioner, men inga karriärmässiga mål. Hon antog att hon så småningom skulle bli chefsbibliotekarie och kanske även skriva egna böcker. Men hon hade inte bråttom. Hon visste på något oförklarligt sätt att hon skulle uppnå sina mål. Därför är det en tragedi, det som sedan hände.

***

Att falla offer för tidsandan är lika vanligt som det är förödande. Tidsandan är som en musfälla. Vi människor lockas närmare och närmare. Vi gillar det som andra gillar och plötsligt är vi fast. Vissa hamnar i ett mönster de inte kan ta sig ur, en vardag där barn, jobb och hem kräver all uppmärksamhet och all energi. Andra dör, men det är egentligen samma sak. I Karins fall började allt med en olycklig kombination av slump och att det var vår och att det var 1961 och att det var Sverige.

En dag kom en ung välklädd herre in på biblioteket och frågade efter en nyutkommen bok om betong. Karin skrattade, men han förstod inte varför, eller kanske var han bara lite nervös, tänkte hon. Efter ett par telefonsamtal hade hon hittat ett bibliotek som hade boken. Hon frågade efter mannens personuppgifter för att beställa boken. Någoting med honom var intressant, trots hans generiska pojknamn och klanderfria yttre, men det var svårt att avgöra vad. Karin var van att snabbt genomskåda alla bibliotekets besökare och placera dem i inre fack. Den här mannen var annorlunda, och när hon fick hans adress insåg hon att de nästan var grannar.

– Vilken rolig slump, vi är nästan grannar.

– Verkligen? Ja, det var ju ett oväntat sammanträffande.

Han log och tvekade en sekund eller två innan han åter talade.

– Får man bjuda på en kopp kaffe, någon dag?

– Ja tack, varför inte? Ni verkar vara en intressant människa.

Karin kunde inte låta bli skratta när hon sade detta. Mannen ändrade ansiktsuttryck.

- Jag är ingenjör. Betong är faktiskt mitt specialområde kan man säga.
- Jag visste inte ens att det fanns böcker om betong.
- Det kanske låter tråkigt för Er?
- Nej, nej, jag menade inte att göra mig rolig på Er bekostnad. Jag har faktisk egen erfarenhet av konstruktion ... alltså mest leksaker och små mojänger i trä, absolut inte betong.
- Vad spännande! Är Ni möjligen hobbyfabrikant vid sidan om biblioteksyrket?
- Nej, så seriös är jag inte.

Karin och Göran träffades tre dagar senare och drack kaffe. Båda imponerades över den andres intelligens trots att de endast hade ett fåtal saker att prata om. Göran var ovetande, tyckte Karin, men han var värtalig och hade ett charmigt leende, så det beslutades att de skulle ses igen. Efter en tur i biografen med efterföljande besök på en restaurang där de delade på en flaska vin åkte de med taxi hem till Göran. Karin blev imponerad av hans lägenhet och insåg att han kom från en bättre bakgrund än hon själv, i alla fall ekonomiskt.

De satt på soffan och kysstes lite. Göran var fumlig och mycket oerfaren i förhållande till Karin så det var hon som slutligen fick föreslå att de förflyttade sig till sovrummet. Hon gick först och tände lampan i rummet. Han följde efter och släckte den genast. Hon stannade.

- Jag vill ha ljuset på.

Göran svarade inte. Karin tryckte åter på kontakten och Göran vände sig hastigt runt så han nästen stod med ryggen mot henne. Vad är det här, undrade hon för sig själv, varför skäms han?

Hon tog hans hand och vred honom runt. Sedan slängde hon sig baklänges på sängen och betraktade honom på en dryg meters avstånd. Hans mörkblonda hår var perfekt, skjortan var struken och felritt nerstoppad i de grå byxorna. Och då såg hon bulan. Han hade ett väldigt stånd. Hon såg att han rodnade.

- Förlåt.

Karin försökte hålla sig för skratt, men det gick inte. Samtidigt undrade hon varför många män skäms över sin kropp på detta sätt. Varför bad han om ursäkt? En erektion är väl inget att skämmas över, om det är i rätt sammanhang? Det var verkligen ett mysterium.

- Oj då, det där ser obekvämt ut. Kom, så tar vi av de där byxorna.

Han svarade inte. Hon knäppte upp och när lemmen poppade ut trodde hon först att hon såg syner. Den var inte stor, den var inte vacker och dess ägare verkade vara en trettioårig oskuld. Men dess form kände hon mycket väl igen. Det är inte möjligt, tänkte hon. Göran stod som förlamad. Det var som om Karins händer utförde en noggrann inspektion av hans kön.

Han stönade och efter en dryg minut gick det för honom.

– Förlåt.

Karin brydde sig inte. Hon var omtumlad. Det tog en stund innan hon sade något.

– Det gör ingenting, Tremulus ... nej, *Göran* menar jag så klart.

* * *

Och den kvällen blev början på ett långt liv i en villa i Jönköping. Men det visste inte Karin ännu. Musfällan hade klaffat, och tidsandan hade tagit ännu ett vackert byte.

Detta är novell nummer **11** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Dod_ratta_fas_1.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

